

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město, Tel. +420 257 042 094,
ID datové schránky: qr9ab9x, e-mail: arbitr@finarbitr.cz, <https://www.finarbitr.cz>

Navrhovatel

Instituce

CYRRUS, a.s.
IČO 639 07 020
Veveří 3163/111
616 00 Brno

Č. j. FA/SR/RI/336/2018 - 24

Praha 17. 3. 2019

Nález

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 6. 2. 2018 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh Navrhovatele proti Instituci, vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, o zaplacení 97.246,32 Kč a úroků z prodlení ve výši 8 % navýšené o dvojnásobek diskontní sazby České národní banky z částky 300.000 Kč od 20. 2. 2015 do 30. 6. 2017 a z částky 97.246,32 Kč od 30. 6. 2017 do zaplacení takto:

Návrh se podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítá.

Odůvodnění:

1 Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se po Instituci domáhá vydání peněžních prostředků, protože komisionářská smlouva, kterou Navrhovatel a Instituce uzavřeli, je neplatná pro neurčitost, a protože Instituce Navrhovateli nevyplatila výnosy z jeho investice a současně mu způsobila škodu tím, že nezohlednila jeho nízké zkušenosti v oblasti kapitálového trhu, řádně ho neinformovala o vývoji hodnot jím zakoupeného investičního certifikátu a neposkytla mu konečné vyúčtování investice.

Finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel s Institucí uzavřeli dne 18. 2. 2015 komisionářskou smlouvu (dále jen „Komisionářská smlouva“). Finanční arbitr zjistil, že součástí Komisionářské smlouvy se staly podle článku I odst. 1 Komisionářské smlouvy všeobecné obchodní podmínky Instituce účinné od 1. 1. 2014, protože Navrhovatel v článku III odst. 6 Komisionářské smlouvy potvrdil seznámení s jejich obsahem.

Finanční arbitr považuje Navrhovatele za spotřebitele podle § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, protože nezjistil, že by Navrhovatel ve smluvním vztahu s Institucí nevystupoval jako fyzická osoba, která nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, jak definují spotřebitele hmotněprávní předpisy.

Z evidence vedené Českou národní bankou finanční arbitr zjistil, že Instituce je obchodníkem s cennými papíry a poskytuje investiční služby na základě § 4 odst. 2 zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podnikání na kapitálovém trhu“).

Finanční arbitr je tedy příslušný k rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí, protože se jedná o spor o platnost smlouvy uzavřené mezi spotřebitelem a Institucí při poskytování investičních služeb ve smyslu § 1 odst. 1 písm. h) zákona o finančním arbitrovi, když

k rozhodování tohoto sporu je podle § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), dána pravomoc českého soudu.

4 Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel tvrdí, že mu Instituce nabídla investiční nástroj „*Autocall certifikát 9 % Top Stars Performer CZK II*“ (dále jen „Certifikát“) jako nabídku zajímavé investice s atraktivním zhodnocením, s výhodou krátkého investičního horizontu investice a výplaty fixního kupónu ve výši 2,25 % v čtvrtletních intervalech. Za účelem nákupu Certifikátu Navrhovatel dne 18. 2. 2015 uzavřel s Institucí Komisionářskou smlouvu a následně dne 19. 2. 2015 převedl částku ve výši 300.000 Kč na účet Instituce. Navrhovatel tvrdí, že po splatnosti Certifikátu obdržel dne 30. 6. 2017 peněžní prostředky ve výši 202.753,68 Kč a od Instituce se dozvěděl, že Certifikát skončil ve ztrátě.

Navrhovatel tvrdí, že Komisionářská smlouva je neurčitá, obecná, neobsahuje informace o nákupu Certifikátu, a je tedy neplatná. Navrhovatel tvrdí, že ho Instituce neinformovala o nákupu Certifikátu, hodnotě, za kterou byl nákup proveden, ani o vývoji investice do Certifikátu. Instituce ani na výzvu Navrhovatele nebyla schopna doložit průběh vývoje hodnoty Certifikátu a neprovedla vyúčtování investovaných prostředků ani fixních kuponů, které měly být podle dohody vyplaceny.

Navrhovatel na výzvu finančního arbitra ze dne 17. 10. 2018, č. j. FA/SR/RI/336/2018 – 11, kterou finanční arbitr Navrhovatele seznámil se záznamem telefonického hovoru ze dne 25. 2. 2015 obsahující pokyn k nákupu Certifikátu (dále jen „Telefonický pokyn“), finančnímu arbitrovi sdělil, že nepovažuje Telefonický pokyn za platný. Navrhovatel argumentuje, že v nahrávce se hovoří o „*letáku k certifikátu*“ a „*souboru PDF*“, který ale Komisionářská smlouva ani Všeobecné obchodní podmínky nezmiňují. Navrhovatel dále tvrdí, že Produktový leták Certifikátu mu byl institucí prezentován pouze jako dokument určený pro reklamní účely bez závazků k právům a povinnostem.

6 Tvrzení Instituce

Instituce namítá, že Komisionářská smlouva obsahuje veškeré zákonné náležitosti a neexistuje žádný právní důvod pro Navrhovatelem namítanou neplatnost smlouvy, když Navrhovatel opakovaně potvrdil, že rozumí a akceptuje veškerá rizika spojená s investicemi a byl Institucí v průběhu investice pravidelně informován o vývoji investice prostřednictvím výpisů z majetkového účtu. Instituce tvrdí, že vždy jednala řádně a v souladu s uzavřenou Komisionářskou smlouvou a námitku neplatnosti považuje za neopodstatněnou.

Instituce tvrdí, že Navrhovatel nakoupil Certifikát na základě vlastního telefonického pokynu a Instituce ho řádně seznámila s tím, že obdrží čtvrtletně fixní kupón ve výši 2,25 % (9 % p. a.), i se skutečností, že pro určení konečné výše výplaty plynoucí z Certifikátu k datu splatnosti je důležitá výkonnost podkladových akcií čtyř společností: Tyson Foods, Rio Tinto, ING Group a easyJet.

Instituce dovozuje, že Navrhovatel tak věděl, že pokud v den finálního ocenění nebude některou z akcií proražena úroveň ochranné bariéry (39,99 % bezpečnostní zóna) získá v den splatnosti 100 % do Certifikátu vloženého kapitálu a výnos ve formě pravidelných kupónů (9 % p. a.), a pokud bude v den finálního ocenění bariéra proražena, bude participovat 1:1 na vývoji podkladové akcie s nejnižší výkonností. Důvodem vyplacení nižší než investované částky tak není bezdůvodné obohacení Instituce, jak tvrdí Navrhovatel, ale pokles hodnoty podkladových akcií společnosti easyJet, který způsobil proražení ochranné bariéry.

Instituce tvrdí, že Navrhovatel věděl, jaký investiční nástroj nakupuje, když v Telefonickém pokynu potvrdil, že obdržel Produktový leták Certifikátu, rozumí funkcionalitě Certifikátu a zná jeho výhody i rizika.

7 Jednání o smíru

Finanční arbitr v souladu s § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi vyzval účastníky řízení ke smírnému vyřešení sporu. Instituce nepovažuje ve věci smír za možný, protože odmítá, že by z její strany došlo k pochybení. Navrhovatel rovněž návrh smíru nepředložil. Snaha finančního arbitra o smírné řešení sporu nebyla úspěšná.

8 Právní posouzení

Finanční arbitr podle § 12 odst. 1 a 3 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Finanční arbitr při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné podklady.

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje rozhodné psané právo, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se tam, kde je to možné, opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů nebo Ústavního soudu. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, rozhodnutí finančního arbitra jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Předmětem sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je posouzení, zda Navrhovatel má právo na vydání bezdůvodného odůvodnění v případě, že Komisionářská smlouva nebyla platně sjednaná nebo Telefonický pokyn k nákupu Certifikátu nebyl platně zadán, a dále zda Navrhovateli svědčí nárok na náhradu škody, v případě, že Instituce při uzavření Komisionářské smlouvy s Navrhovatelem nezohlednila úroveň jeho znalostí a zkušeností v oblasti kapitálového trhu anebo v průběhu trvání Komisionářské smlouvy porušila Navrhovatelem namítanou informační povinnost.

8.1 *Skutková zjištění*

Finanční arbitr z předložené smluvní dokumentace zjistil, že

- a) Navrhovatel s Institucí dne 18. 2. 2015 uzavřel Komisionářskou smlouvu, podle které se Instituce pro Navrhovatele zavazuje „*vyvinout činnost směřující k dosažení koupě nebo prodeje investičních nástrojů*“;
- b) Instituce s Navrhovatelem dne 18. 2. 2015 při uzavření Komisionářské smlouvy také vyhotovila Investiční dotazník a Záznam o schůzce, jehož předmětem byl seznam záležitostí, kterých se schůzka týkala a seznam dokumentů, které Navrhovatel od Instituce obdržel, mimo jiné Komisionářská smlouva, Všeobecné obchodní podmínky a Produktový leták Certifikátu;
- c) Instituce podle záznamu Telefonického pokynu a Navrhovatelem podepsaného Záznamu o schůzce Navrhovateli předala Navrhovateli Produktový leták Certifikátu.
- d) Navrhovatel dne 25. 2. 2015 nakoupil od Instituce Certifikát v množství 291 kusů s cenou 1.000 Kč za kus na základě Telefonického pokynu, který Navrhovatel zadal Instituci;

- e) z výpisů zasílaných Institucí Navrhovateli vyplývá, že Navrhovatel ve dnech 2. 6. 2015, 1. 9. 2015, 2. 12. 2015, 3. 3. 2016, 1. 6. 2016, 2. 9. 2016, 5. 12. 2016 a 7. 3. 2017 obdržel výnos Certifikátu ve výši 6.547,50 Kč;
- f) z výpisu zaslání Institucí Navrhovateli dne 15. 4. 2017 vyplývá, že ke splatnosti Certifikátu (8. 3. 2017) Navrhovatel obdržel částku ve výši 150.234,97 Kč, protože došlo ke splatnosti Certifikátu, který se v den finálního ocenění (dne 27. 2. 2017) nacházel pod bariérou.

8.2 Rozhodná právní úprava

Navrhovatel a Instituce uzavřeli Komisionářskou smlouvu a Navrhovatel zadal Telefonický pokyn za účinností zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), resp. ve znění účinném ke dni uzavření Komisionářské smlouvy nebo zadání Telefonického pokynu, (dále jen „občanský zákoník“).

Právní úprava vydání bezdůvodného obohacení je upravena v § 2991 odst. 1 občanského zákoníku, které stanoví, že „[k]do se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil“ a v § 2991 odst. 2 občanského zákoníku, který stanoví, že „bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám“.

Škoda je podle ustálené soudní judikatury a právní vědy vymezena jako majetková újma, která je objektivně vyčíslitelná v penězích. Povaha samotné újmy spočívá buď v reálném zmenšení existujícího majetku (skutečná škoda), nebo v jeho nezvětšení, ačkoliv je možné očekávat (ušlý zisk). Právní úprava náhrady škody je upravena v § 2913 občanského zákoníku, který stanoví, že „poruší-li strana povinnost ze smlouvy, nahradí škodu z toho vzniklou druhé straně nebo i osobě, jejímuž zájmu mělo splnění ujednané povinnosti zjevně sloužit“.

Finanční arbitr Navrhovatele považuje za tzv. průměrného spotřebitele, protože nezjistil žádné skutečnosti, že by Navrhovatel byl v rozhodné době zranitelným spotřebitelem, či se nacházel v jiném obdobně klasifikovatelném postavení odůvodňujícím specifický postup finančního arbitra ve věci. Navrhovatel v době sjednání Komisionářské smlouvy nebyl sociálně či majetkově slabý. Průměrným spotřebitelem se rozumí spotřebitel, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory. Shodné pojetí převzal i Nejvyšší soud České republiky v rozsudku ze dne 30. 5. 2007, sp. zn. 32 Odo 229/2006, nebo v rozsudku ze dne 30. 10. 2009, sp. zn. 23 Cdo 1057/2009.

8.3 Posouzení platnosti Komisionářské smlouvy

Podle § 553 odst. 1 občanského zákoníku „[o] právní jednání nejde, nelze-li pro neurčitost nebo nesrozumitelnost zjistit jeho obsah ani výkladem“. Aby bylo právní jednání určité, musí být vůle jednajícího projevována dostatečně jasným způsobem, aby nebylo pochybností o tom, čeho se konkrétní projev vůle týká a co je jeho obsahem a účelem. Určitost právního jednání současně existuje v objektivní rovině a není závislá na subjektivním hodnocení věci. Jinými slovy to znamená, že vymezení práv a povinností právního jednání musí být natolik zřetelné, aby práva a povinnosti bylo možné v souladu s vůlí stran uskutečňovat, tj. aby bylo stranám zřejmé, jak se mají chovat.

Z článku I odst. 1 Komisionářské smlouvy finanční arbitr zjistil, že Instituce se na základě Komisionářské smlouvy zavázala vyvinout pro Navrhovatele činnost směřující k dosažení koupě nebo prodeje investičních nástrojů. Finanční arbitr z článku IV Komisionářské smlouvy zjistil, že k naplnění účelu Komisionářské smlouvy mělo docházet prostřednictvím konkrétních pokynů, které budou v budoucnu mezi stranami smlouvy předány – z tohoto

smluvního ujednání finanční arbitr dovozuje, že Komisionářská smlouva je rámcovou smlouvou, když sama neupravuje konkrétní poskytování investičních služeb, ale pouze vymezuje podmínky, kterými se bude řídit opakované uzavírání dílčích (realizačních) smluv stejného druhu mezi Navrhovatelem a Institucí.

Finanční arbitr z obsahu Komisionářské smlouvy zjistil, že účelem Komisionářské smlouvy jako rámcové smlouvy bylo vymezení podmínek, kterými se bude řídit poskytování investičních služeb Institucí Navrhovateli, účelem Komisionářské smlouvy naopak nebyla úprava konkrétních práva a povinností v souvislosti s konkrétními investičními nástroji, když v době jejího uzavření nebyl obsah jednotlivých pokynů znám. Komisionářská smlouva jako rámcová smlouva tak strany zavazuje k plnění zpravidla až okamžikem, kdy dojde k uzavření konkrétních (realizačních) smlouvy, kterými jsou právě pokyny k nákupu a prodeji investičních nástrojů. Z těchto důvodů Komisionářská smlouva není neurčitá z důvodu, že neobsahuje podmínky sjednání konkrétního obchodu, tj. nákupu Certifikátu.

K tomu finanční arbitr odkazuje na závěry Nejvyššího soudu České republiky v rozsudku ze dne 29. 9. 2014, sp. zn. 29 ICdo 26/2012, že „[...] rámcová nezakládá závazkový vztah, pohledávky a závazky smluvních stran z ní tudíž nevznikají. Význam rámcové smlouvy spočívá v tom, že strany tam, kde předpokládají dlouhodobější obchodní vztah, stanoví jejím prostřednictvím základní pravidla, jimž budou podléhat všechny konkrétní (tzv. realizační) smlouvy na jejím základě v budoucnu uzavřené, nebude-li v té či oné realizační smlouvě ujednáno jinak. Rámcová smlouva tak nemá jiný význam (jinou funkci), než že stanoví smluvní podmínky následně uzavíraných konkrétních, realizačních smluv, tj. v tom či onom rozsahu předurčuje jejich obsah. Při vzniku realizační smlouvy uzavřené na základě rámcové smlouvy se tedy v rozsahu, v němž strany nesjednaly v realizační smlouvě jinak, stávají pravidla (smluvní podmínky) sjednaná v rámcové smlouvě součástí obsahu realizační smlouvy.“

Finanční arbitr k přípustnosti a určitosti Telefonického pokynu ze shromážděných podkladů zjistil, že způsob zadávání, resp. přijímání pokynů k obchodům na účet zákazníka si Navrhovatel a Instituce sjednali v článku IV. Komisionářské smlouvy v odst. 2, tak že „[z]ákazník a Obchodník se dohodli i na telefonické komunikaci a telefonickém zadávání pokynů Obchodníkovi. Zákazník si pro telefonické zadání pokynu stanovil heslo uvedené v záhlaví Smlouvy. Zákazník souhlasí s tím, že o telefonickém zadání pokynu a další komunikaci se Zákazníkem si Obchodník pořídí zvukový záznam.“ Finanční arbitr z tohoto ujednání dovozuje, že pokyn k nákupu Certifikátu Navrhovatel mohl zadat také prostřednictvím telefonického pokynu.

Ze záznamu Telefonického pokynu finanční arbitr zjistil, že zaměstnanec Instituce kontaktoval Navrhovatele a informoval ho o důvodu telefonátu, když mu sdělil, že „[v]olám, abychom nahráli pokyn k úpisu autocall certifikátu top stars performer, předtím než provedeme úpis certifikátu, zeptám se Vás, jestli jste prostudovala a jestli jste obdržela ten leták nebo to pdfko s názvem 9 procent top stars performer CZK II, jestli rozumíte jeho funkcionalitě a jsou Vám tedy známy výhody i rizika“; následně mu také sdělil konkrétní obsah telefonicky uzavírané smlouvy (pokynu), resp. že „[v]ýborně, pak tedy nahráváme pokyn k úpisu auto call certifikátu 9 procent top stars performer CZK II s ISINem XS1113811944, podkladovým aktivem jsou akcie společností ING Group, Tyson Food, easy jet a rio tinto, ochranná bariéra nastavena na 60 procent uzavíracího kurzu z dneška tedy z 25. února 2015, splatnost je 6. března 2017 a kupujete 291 kusů s nominální cenou 1.000 korun za kus, kde poplatek činí 3 procenta z objemu, je to zobchodováno mimoburzovně s vypořádáním do HSBC a pokud souhlasíte, poprosil bych o rodné číslo a heslo“, který Navrhovatel zopakováním svého rodného čísla a hesla potvrdil, a tím nakoupil Certifikát v množství 291 kusů za cenu 1.000 Kč za kus a poplatkem ve výši 3 % kupní ceny.

Navrhovatel tedy v souladu s článkem IV odst. 2 Komisionářské smlouvy zadal dne 25. 2. 2015 Telefonický pokyn, kterým uzavřel v rámci Komisionářské smlouvy konkrétní

realizační smlouvu, a učinil tedy z hlediska určitosti jasný projev vůle, když z Telefonického pokynu nelze zjistit jinak, než že jeho předmětem byl nákup 291 kusů Certifikátu za cenu 291.000 Kč spolu s uhrazením poplatku ve výši 3 % z kupní ceny.

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů a po jejich pečlivém právním posouzení nezjistil, že by obsah vůle Navrhovatele nebyl jednoznačně stranami Komisionářské smlouvy stanoven, a že by uzavřená Komisionářská smlouva ani Telefonický pokyn trpěla právní vadou neurčitosti.

8.3.1 Kategorizace zákazníka

Finanční arbitr z článku 1 odst. 1 předložené Komisionářské smlouvy zjistil, že Navrhovatel a Instrukce si sjednali pravidla pro poskytování investiční služby přijímání a předávání pokynů ve smyslu § 4 odst. 2 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu.

Článek I odst. 2 Komisionářské smlouvy stanoví, že Instrukce může poskytnout Navrhovateli službu investičního poradenství týkající se investičních nástrojů, tuto službu podle stejného odstavce Instrukce poskytne pouze „na základě požadavku Zákazníka nebo z jeho vlastní iniciativy“, takové investiční postavení je „poskytnuto v okamžiku, kdy Zákazník obdrží informace, které představují konkrétní radu týkající se investičního nástroje“.

Finanční arbitr z textu Komisionářské smlouvy, Všeobecných obchodních podmínek, Záznamu o schůzce, Produktového letáku Certifikátu ani záznamů telefonické a e-mailové komunikace mezi Navrhovatelem a Instrukcí nezjistil, že by Navrhovatel Instrukci požádal o poskytnutí investičního doporučení, zda má Certifikát držet nebo prodat, ani že by Instrukce takové investiční doporučení i bez žádosti Navrhovatele v období od nákupu Certifikátu do splatnosti Certifikátu poskytla nebo měla poskytnout.

K námitce Navrhovatele, že nebyl Instrukcí informován o vývoji podkladových aktiv (a souvisejících problémech společnosti easyJet), finanční arbitr z Komisionářské smlouvy, Všeobecných obchodních podmínek ani dalších předložených podkladů nezjistil, že by si Navrhovatel s Instrukcí ujednali průběžné investiční poradenství, které by Instrukci k průběžnému informování Navrhovatele zavazovalo ani, že by Navrhovatel Instrukci podle článku 1 odst. 2 Komisionářské smlouvy požádal o investiční doporučení týkající se držení a prodeje jím zakoupeného Certifikátu nebo Instrukce měla takové informace Navrhovateli jinak poskytnout.

Finanční arbitr proto nemůže dovodit, že by Instrukce měla povinnost informovat Navrhovatele o vývoji hodnot podkladových aktiv, a to obdobně podle rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 10. 2015 sp. zn. 23 Cdo 3695/2013 který judikoval, že: „[n]jedohodnou-li si zákazník a investiční zprostředkovatel zvláštní povinnost investičního zprostředkovatele informovat zákazníka o možném vývoji na trhu s investičním nástrojem v době od nákupu investičního nástroje do jeho případného prodeje, neodpovídá investiční zprostředkovatel zákazníkovi za možnou ztrátu z prodeje investičního nástroje.“

Podle § 15i zákona o podnikání na kapitálovém trhu byla Instrukce jako obchodník s cennými papíry povinna před poskytnutím investiční služby od Navrhovatele zjistit informace o jeho odborných znalostech a zkušenostech v oblasti investování. Ze shromážděných podkladů finanční arbitr zjistil, že Instrukce tyto informace zjišťovala prostřednictvím Investičního dotazníku.

Investiční dotazník je strukturovaný formalizovaný způsob zjišťování informací, které je Instrukce povinna zjišťovat podle § 15i a § 15h zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Investiční dotazník je členěn do 5 částí, v části 1 Investičního dotazníku Instrukce zjišťovala informace o investičních záměrech a cílech Navrhovatele prostřednictvím otázek zaměřených na investiční horizont, požadavek Navrhovatele na přeměnu investice na hotové peníze, vztah Navrhovatele k riziku, předpokládané chování Navrhovatele při poklesu

hodnoty investice, účel investice a Navrhovatelem očekávaný výnos. V části 2 Investičního dotazníku Instituce zjišťovala znalosti Navrhovatele v oblasti investování prostřednictvím otázek zaměřených na znalost investičních nástrojů Navrhovatelem, porozumění podstatě a rizikům jednotlivých druhů investičních nástrojů, znalost pojmů z oblasti investování a seznámení se s Institucí nabízenými investičními nástroji. Instituce dále v části 3 investičního dotazníku zjišťovala zkušenosti Navrhovatele v oblasti investic a v části 4 finanční situaci Navrhovatele. Investiční dotazník obsahuje podpis Navrhovatele a v podpisové části také prohlášení Navrhovatele: „[p]rohlašuji, že výše uvedené údaje v dotazníku jsou aktuální, přesné a úplné a zavazuji se informovat Obchodníka o jakýchkoliv případných změnách. Jsem si vědom(a) toho, že uvedení nepravdivých nebo neúplných skutečností mne vystavuje riziku souvisejícímu s nevhodností obchodů, finančních nástrojů nebo produktů nebo nesprávně stanovenou investiční strategií.“

Finanční arbitr z Investičního dotazníku zjistil, že Navrhovatel investoval, protože chtěl vyšší výnos a věděl, že v případě nepříznivého vývoje trhů se může hodnota jeho investic velmi snížit (odpověď na otázku 1.4.1 Investičního dotazníku) a Instituci potvrdil, že dostatečně rozumí podstatě a rizikům obchodů s investičními certifikáty (odpověď na otázku 2.3. Investičního dotazníku). Navrhovatel také Instituci v odpovědi na otázku 3.4. Investičního dotazníku sdělil, že má delší než roční pracovní zkušenosti z oblasti kapitálového trhu a uvedl také finanční instituci, ve které je získal. Navrhovatel podle svých odpovědí také znal akcie a investiční certifikáty (odpověď na otázku 2.1. Investičního dotazníku) a dostatečně rozuměl obchodům s akciemi (odpověď na otázku 2.3 Investičního dotazníku).

Z Telefonického pokynu finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel Instituci před zadáním pokynu k nákupu Certifikátu potvrdil, že zná funkcionalitu, výhody i rizika spojené s Certifikátem a seznámil se s produktovým letákem.

Finanční arbitr tedy nemůže dovodit, že by Certifikát nebyl pro Navrhovatele přiměřený vzhledem k jeho znalostem a zkušenostem ve smyslu § 15i zákona o podnikání na kapitálovém trhu.

8.3.2 Porušení informačních povinností

Finanční arbitr ze záznamu Telefonického pokynu a Záznamu o schůzce zjistil, že Navrhovatel potvrdil převzetí Produktového letáku Certifikátu, který obsahuje informace o Certifikátu, včetně informace o podkladových aktivech, funkcionalitě certifikátu, jednoznačném mezinárodním identifikátoru Certifikátu ISIN i rizicích spojených s investicí do Certifikátu. Finanční arbitr proto neshledal, že by Instituce Navrhovatele řádně neinformovala o investičním nástroji, který Navrhovatel prostřednictvím Telefonického pokynu nakoupil.

V čl. II odst. 3 Komisionářské smlouvy si Navrhovatel a Instituce sjednali povinnost Instituce informovat Navrhovatele o všech realizovaných pokynech v souladu s Všeobecnými obchodními podmínkami.

Z Institucí předložené e-mailové korespondence finanční arbitr zjistil, že Instituce Navrhovatele informovala prostřednictvím e-mailové zprávy ze dne 3. 3. 2015 s předmětem „[i]nformace o provedeném pokynu ■“, že na základě Telefonického pokynu došlo k úpisu 291 kusů Certifikátu na majetkovém účtu Navrhovatele č. ■ za nákupní cenu 291.000 Kč, který byl vypořádán dne 4. 3. 2015. Finanční arbitr nezjistil, že by výše uvedený způsob informování nebyl v souladu s článkem 6 Všeobecných obchodních podmínek, který stanoví, že „[i]nformace o realizovaných pokynech je zákazníkům v komisionářském vztahu předávána v elektronické podobě prostřednictvím e-mailu uvedeného ve Smlouvě a/nebo prostřednictvím SMS na telefonní číslo uvedené ve Smlouvě nebo v tištěné podobě k osobnímu vyzvednutí“.

Finanční arbitr z Institucí předložených záznamů elektronické komunikace s Navrhovatelem zjistil, že Instituce Navrhovatele po nákupu Certifikátu pravidelně každý měsíc informovala o stavu majetkového účtu (včetně informací o tržní hodnotě Certifikátu a vyplacených bonusech) prostřednictvím elektronických výpisů, které byly zasílány do e-mailové schránky Navrhovatele (■) určené v Komisionářské smlouvě.

Finanční arbitr z těchto výpisů zjistil, že Navrhovateli byly vyplaceny výnosy Certifikátu podle Produktového letáku Certifikátu ve dnech 2. 6. 2015, 1. 9. 2015, 2. 12. 2015, 3. 3. 2016, 1. 6. 2016, 2. 9. 2016, 5. 12. 2016 a 7. 3. 2017 na majetkový účet a prostřednictvím zasílaných výpisů byl Navrhovatel o jejich vyplacení také řádně informován. Finanční arbitr naopak z Komisionářské smlouvy, Všeobecných podmínek ani jiných podkladů nezjistil, že by si Navrhovatel s Institucí dojednal dodatečné vyúčtování po prodeji Certifikátu, tj. nad rámec Navrhovateli zasílaných pravidelných měsíčních výpisů z majetkového účtu.

Finanční arbitr tedy ze shromážděných podkladů nezjistil, že by Instituce Navrhovatele neinformovala o nákupu Certifikátu, a o úplatě, za kterou byl tento nákup proveden, Navrhovatel naopak podle Institucí předloženého telefonického záznamu prokazatelně v době podání Telefonického pokynu věděl, že nakupuje 291 kusů Certifikátu za cenu 291.000 Kč a uhradí související poplatek ve výši 9.000 Kč a z e-mailové zprávy ze dne 3. 3. 2015 mohl a měl zjistit, že byl tento pokyn proveden. Obdobně finanční arbitr zjistil, že Instituce informovala Navrhovatele o stavu majetkovém účtu a vývoji hodnoty Certifikátu prostřednictvím pravidelných e-mailových výpisů, ze kterých mohl ověřit aktuální tržní hodnotu jím vlastněného Certifikátu, jakož i vyplacené výnosy z něj. Finanční arbitr proto nezjistil, že by Instituce porušila informační povinnosti vůči Navrhovateli při nákupu Certifikátu ani v době, kdy Navrhovatel Certifikát držel.

9 K výroku nálezu

Finanční arbitr z předložených podkladů zjistil, že Navrhovatel zakoupil od Instituce Certifikát prostřednictvím Telefonického pokynu na základě ujednání Komisionářské smlouvy jako rámcové smlouvy, která splňuje zákonné požadavky na určitost právního jednání.

Současně Telefonický pokyn jednoznačně stanoví projev vůle dostatečně jasným způsobem, když přesně identifikuje Certifikát, obsahuje počet kusů i kupní cenu.

Finanční arbitr z výpisů z majetkového účtu zjistil, že Instituce Navrhovateli vyplatila výnosy Certifikátu v souladu s Komisionářskou smlouvou.

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů a po jejich pečlivém právním posouzení nezjistil, že by Instituce vůči Navrhovateli porušila informační povinnosti povinnost poskytnout přiměřený produkt.

Protože Instituce neporušila právní povinnost, která je předpokladem pro vznik odpovědnosti za škodu a ani finanční arbitr nezjistil, že by se Instituce bezdůvodně obohatila ve smyslu § 2991 občanského zákoníku, rozhodl finanční arbitr na základě zjištěných skutečností a po jejich pečlivém právním posouzení tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto nálezu.

Primárním cílem finančního arbitra je tam, kde je spotřebitel v právu, přivést strany sporu ke smírnému řešení sporu tak, aby se spotřebitel nemusel obracet na soud a nemusel hradit náklady soudního řízení, protože řízení před finančním arbitrem je bezplatné a nevyžaduje se, aby byl spotřebitel právně zastoupen (náklady právního zastoupení se v řízení před finančním arbitrem nepřiznávají).

Proto musí finanční arbitr posoudit spor zásadně podle právních předpisů a nemůže působit ve prospěch ani jedné strany sporu.

Pokud se nepodaří vyřešit spor smírně, vydá finanční arbitr rozhodnutí, které může strana sporu, která s ním nebude souhlasit, napadnout u soudu. Rozhodnutí finančního arbitra, kterým by neodůvodněně upřednostnil některou stranu sporu, by soud musel zrušit a velmi pravděpodobně neúspěšné straně sporu uložil náhradu nákladů soudního řízení.

Poučení:

Proti tomuto nálezu lze podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi do 15 dnů od jeho doručení podat písemně odůvodněné námitky k finančnímu arbitrovi. Práva podat námitky se lze vzdát. Včas podané námitky mají odkladný účinek.

Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci.

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr

Doručuje se
Navrhovatel – datová schránka ■
Instituce – datová schránka wgvdív2

